

път, що минавалъ нѣкога презъ Харваловския проломъ покрай манастира „Св. Илия“ за Кжпиново или за Церова Кория — Орѣховица — Никополъ на Росица. Тамъ сж разровени въ лозето на *Петко Касъровъ* нѣкогашни основи на сгради, грънчарски сѣдини и гробове, подобни на тѣзи, които видѣхме въ Присовското Хърсово и Церовокорийската Радомира.

Отъ старинитѣ, които се откриватъ изъ могилицитѣ и отъ други оброчища по околнитѣ рѣтове и височини, може да се заключи, че първитѣ жители по тѣзи мѣста сж били траки. Къмъ Рождество Христово тука дошли завоеватели римляни, които прокарвали нови или разширили старитѣ тракийски пѣтища изъ Котловината. Тѣ именно уредили чифлици, чиито господари били римски чиновници, а работниците — траки. Тѣзи чифлици презъ VII столѣтие паднали въ ржцетѣ на българославянитѣ и най сетне минали въ турски ржце въ края на XIV-то столѣтие.

Селището Киселчово и неговото опожеряване.

Четецътъ е забележилъ, че досега говоримъ само за чифликъ Федабей, но за село не говоримъ, защото не е имало такова. Обаче, на единъ километъръ на югозападъ отъ чифлика, както по-горе казахме, има старо селище¹⁾, което народътъ въ цѣлата Котловина нарича Киселчово. Това изчезнало село заемало единъ отъ завоитѣ на рѣката Елишина, що иде откъмъ днешното село Плаково. (Вижъ картата на стр.).

Рѣка Елишинъ не е дълга; нейнитѣ извори се намиратъ въ планината Бутора надъ Плаково. Понеже нѣкога горитѣ подъ Балкана били гжсти, високи и необезпокоявани отъ сѣкирата на човѣка и неговата палежъ, рѣчнитѣ води били пълни и силни, та сж разтворили широки измити лековища върху основнитѣ каменни лески. Рѣката носи името Елишинъ или Елишина отъ дърветата ели, които нѣкога покривали нейнитѣ брѣгове. Елишина лжкатуши въ низината и прави много джгообразни завои. Дѣсниятъ ѝ брѣгъ е високъ, стръмно издѣлбанъ отъ водата и обрасълъ съ разна растителность и бодливи тръне, та е мжченъ за прелѣзване. Лѣвиятъ е низкъ, наринатъ отъ рѣчната довлѣчена прѣстъ.

Въ единъ отъ завоитѣ се намира Селището — мѣсто на изчезнало старо село (Вж. картата). Това се познава по много следи: копки отъ старитѣ изби, обгорени камъни, пепелъ, главни отъ изгорѣли греди, дереци, жсове отъ грънчарски сѣдини, хромели, вжглени, гирани и т. н. Най-важниятъ доводъ за Селището е живиятъ разказъ на народа, чиито

¹⁾ Въ нашата котловина винаги наричатъ с е л и щ е онова мѣсто, въ което нѣкога е имало село, но днесъ не.